

שמונה קבצים, קובץ ח, קנז

משה רבינו כולל הוא כל נשמות ישראל מצד התורה, ומשיח הוא כולל אותם מצד עצמן, מצד מחשבתן של ישראל הקודמת לכל.

ומצד הפנימיות הלא נשמתן של ישראל הוא שורש התורה ופנימיותה, והתורה בשביל ישראל נבראה, ע"כ וגבה מאד נאמר במשיח, גם ממושה, ומ"מ מצד התגלות התורה הוא רק קרוב למעלת משה.

מצד גדולת ערכה של נשמת משיח הכוללת את עצמיות שרשן של ישראל, אין שום חוצפא יכולה לפגוע בקדושתו, והיא בזה מתעלה מגילוי התורה שהיא צריכה בושה, שהיא הפך החוצפא, כדכתיב במת, כי לבעבור נסות אתכם באהאלהים, ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו, ודרשו חז"ל זו הבושה.

ומשיח ממואב קאתי, דחציפה ואמרה מאב, ולא די שלא פגמה בנשמתו, אלא שהיא מרחצתו, מואב סיר רחצי, ובעקבתא דמשיחא חוצפא יסגא, ולא תוכל כלל להמעיט את השפעת קדושתו. התעוררות קדושת משיח בנבואה בא ע"י אלדד ומידד, שנבאו על עסקי גוג ומגוג, ובזה נכללים כל עניני הארת משיח וכל המסיבות הסוככות אותו.

ותורה שבע"פ, שבדורות האחרונים מתהפכת לתורה שבכתב, היא באה מצדם, והמה בכתובים. בזיהרא עילאה דאדם הראשון, היה אורו של משה ואורו של משיח כלול כאחד, כי באמת נשמה אחת היא. ע"י נפילת העולם בחטא הקדום, נתרחק משה מלהאיר בתוך החוצפא, ופירש מן האשה.

הקדושה של דור המדבר תבעה את האחדות של זיהרא דאדה"ר, ורצו שמושה דוקא יאכילם בשר, ושיכנס להאיר בתוך החוצפא.

ומשה אמר האנכי הריתי את העם הזה, כלומר בתוך החוצפא אי אפשר לי להאיר, ונשאר קץ משיח סתום, ולא נתפרש בתורה. ואהרן ומרים הרגישו בדבר, וצוחו על הפרישה הזאת, ומ"מ לא הועילו להחזיר את משה להאיר בחוצפא, כי נשאר בענותנותו. והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר ע"פ האדמה. המנורה כוללת קדושת נשמת ישראל מצד עצמה, שנראית לכאורה חיצונית לגבי התורה שבקה"ק, ובאמת היא מאירה לכל, והיא סוד עדות לישראל, אלא שהיא יכולה להאיר בחוץ ג"כ. גם קדושת נשמת ישראל מוארה היא מנשמת משה ביסודה העליון, אבל לא כפי ציורה שבפועל, ע"כ היתה המנורה צריכה להיות מצויירת אצל משה כמראה אשר הראה ד' את משה, אבל בפועל לא עלתה בידו לעשותה, כ"א כן עשה את המנורה, מי שעשה, מעשה שמים ע"י תעלומתה של נשמת משה מצד זיהרא עילאה דאדה"ר, שכולל את האומה כולה ברוחניותה, ומצדה אין שום סיג ופגם בכל ישראל, כולך יפה רעיתי ומום אין בך. לא כמו מצד הנבואה והתגלות התורה שישנם מדריגות וחילוקים. ולאחד אורו של משה באורו של משיח צריכים לנפש הגר, שיסודה הוא יתרו, אבי הגרים שבאים להיות נלוים לישראל. ומשה אמר מפני כך ליתרו, אל נא תעזוב אותנו, והיית לנו

לעינים, וכמו ותשב בפתח עינים שאצל תמר, שהיה כדי לברא את אורו של משיח. והעליות שהמעלות עולות עד שיתדבקו ישראל, ועל ידם כל העולם, באורו של משיח ע"י אורה של תורה, הוא האור הזורח בפרשת ויהי בנסוע הארון, שנכתב באמצע בין פורענות לפורענות - אורו של משיח שאינו מתירא מחוצפא, לא מעזיבת התורה ובריחה מבית הספר דבפסוק ויסעו מהר ד', ולא מהתאוננות והשפלה עד לכדי התאוות תאוה ותביעת בשר.

החצוצרות, קול מלאכותי, דומה לנשמת הגר, המחבר את הארת הקול של תורה עם השופר הגדול של הגאולה, ששם מאוחד הוא משה ומשיח, בחצוצרות וקול שופר הריעו לפני המלך ד'. והכל יגיע עד השופר הגדול, וד' אלהים בשופר, הידוע, יתקע, והמסע הולך הוא לחבר את השירותא משה עם הסיומא משיח. ומדת דיו ממצטת את הקו, מה שהוא חוץ לטבעו, מפני התכנסות אורו של משיח, אבל לע"ל ולא יכנף עוד מוריך, וכ"ז שמדת משה צריכה להיות עומדת בעינה נתגלתה מדת הדיו ע"י ואביה ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים, ותסגר שבעת ימים. ולא נאמר ק"ו לשכינה עד אשר יתגלה אורו של משיח, ומשה יתאחד עמו, ואור התורה יתגלה במדריגת הלובן של האותיות, ולא יאמר עוד מידת דיו, כי לא ממידת בשו"ד יבא אור הכבוד, רק ישקני מנשיקות פיהו, ונחל יצא מבית ד' והשקה את נחל השטים, ונהרו אל ד' ואל טובו, על דגן ועל תירוש, ועל צאן ועל בני בקר, והיתה נפשם כגן רוח, ולא יוסיפו לדאבה עוד. והארת הזקנים שפעלה על הבשר בזעם תהפך לאור מתוק, בשפעת עונג, בהמות בהררי אלף וכל דגי הים בכללא חדא יאסף להם ע"י לויתן. וכחו של רבי עקיבא אחד את ההארות, ונשתלשלה תורה שבע"פ בסוד הכתב שבתגין, על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות, הוספת גבורה של מעלה ע"י אמירת ועתה יגדל נא כח ד' כאשר דברת, ואמר לבר כוזיבא דין הוא מלכא משיחא, ולא חש להא דלא היה מורח ודאין, שמפני מעלת עצמיות קדושתן של ישראל, אין המעלות מעכבות, ולא ניכר שוע לפני דל, ויסוד נפש הגר חברה את כח התגלות התורה וצפונתה, באורו של משיח. ומקום המקדש היה ראוי להשפיע כח קנין לגרים בארץ ישראל, אבל ע"י קביעות הקדושה של ביהמ"ק באה המעלה של הרחיבי מקום אהלך, ועתידה א"י שתתפשט בכל הארץ, וזה יהיה מקלט קדושת הגרים, המועיל להרחבת הקדושה על כל אפסי ארץ, וממילא אין להם קנין בארץ, רק ישיבה, כדי להפשיט את קדושתה מעל לגבול ישראל. וביחס זה המשיך משה את יתרו להדבק באי, ורשם את הרושם של זוהר העליון בעמקה של תורה, והכל הלכה למשה מסיני, העתיד להתגלות בהתגלות כבוד ד' עין בעין, ונגלה כבוד ד', שלא כמידת דיו, רק וראו כל בשר יחדיו כי פי ד' דבר, ולא נצטרך למדת קו, ומלתא דאתיא בק"ו טרח וכתב לה קרא, מקרא מפורש המגלה כל סתום, ע"י פומא דמשה דאיהו אליהו דעתיד לאתגלאה באחרית יומיא. וישוב זוהר העליון זיהרא עילאה דאדה"ר להאיר ע"י קיבוץ שני המאורות שהם אחד, משה ומשיח. וזה שמו אשר יקראו לו ד' צדקנו, ולא יכנף עוד מוריך, והיו עיניך רואות את מוריך.